

РЕШЕНИЕ

№ 66

гр. Елин Пелин, 16.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЕЛИН ПЕЛИН, V СЪСТАВ НАКАЗАТЕЛНИ ДЕЛА, в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Росица Г. Тодорова

при участието на секретаря Стефка Сл. Методиева
като разгледа докладваното от Росица Г. Тодорова Административно
наказателно дело № 20211820200368 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Постъпила е жалба от „ТЕТИ-90” ЕООД, ЕИК със седалище и адрес на управление: гр.София, р-н Кремиковци, кв.Враждебна, ул.5, № 9 представлявано от управителя П.Д.А. срещу наказателно постановление № СФ-21-ДНСК-72/11.10.2021 г. на началника на Дирекция за национален строителен контрол – гр. София, с което на основание чл.237, ал.1, т.1, предложение второ вр. чл.239, ал.1, т.2 вр. чл.222, ал.1, т.15 от ЗУТ му е наложена имуществена санкция в размер на 15 000.00 лева за нарушение на разпоредбите на чл.225, ал.2, т.2 от ЗУТ в нарушение на чл.137, ал.3 от ЗУТ и чл.148, ал.1 от ЗУТ и е осъществен състава на чл.237, ал.1, т.1 пр.2 от ЗУТ. В жалбата се твърди, че обжалваното наказателно постановление е неправилно и незаконосъобразно, налице е нарушение на материалния и процесуалния закон. Излагат се доводи за погасяване по давност на извършеното нарушение, ако съдът счете, че е налице такова. Моли се съдът да отмени изцяло издаденото наказателно постановление.

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

В съдебно заседание, жалбоподателят „ТЕТИ-90” ЕООД, чрез процесуалния си представители адв. Трендафилов поддържа изложеното в

жалбата, излагат се аргументи и в депозирано пред съда писмено становище.

Административно-наказващият орган ДНСК, се представляват от старши юрисконсулт Петкова, която оспорва изцяло жалбата и моли наказателното постановление да бъде потвърдено.

РП Елин Пелин не изпращат представител и не вземат становище по жалбата.

Съдът, като се запозна със събраните по делото доказателства, намери за установено следното от фактическа страна:

Видно от обжалваното Наказателно постановление № СФ-21-ДНСК-72/11.10.2021 г. на началника на Дирекция за национален строителен контрол – гр. София, на основание чл.237, ал.1, т.1, пр.2 вр. чл.239, ал.1, т.2 вр. чл.222, ал.1, т.15 от ЗУТ на жалбоподателя „ТЕТИ-90“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 15 000.00 лева в нарушение на чл.137, ал.3 от ЗУТ и чл.148, ал.1 от ЗУТ и е осъществен състава на чл.237, ал.1, т.1 пр.2 от ЗУТ. Наказателното постановление е издадено въз основа на АУАН № СФ-27/13.04.2021 г. по описа на ДНСК.

Акт за установяване на административно нарушение № СФ-21/13.04.2021 г. по описа на РДНСК Софийска област е съставен срещу жалбоподателя „ТЕТИ - 90“ ЕООД от актосъставителя Й. В. Окл. на длъжност главен инспектор в РДНСК Софийска област към Главна дирекция Строителен контрол на ДНСК в присъствието на свидетеля Й. В. Анд. на длъжност старши инспектор в РДНСК Софийска област за извършено нарушение на чл.137, ал.3 от ЗУТ и чл.148, ал.1 от ЗУТ. АУАН е съставен в присъствието на представител на нарушителя и връчен на управителя на дружеството П.А. на 28.09.2021 г.

По делото са разпитани свидетелите Й. В. Окл. и Й. В. Анд., от показанията на които се установява, че в качеството на служители на РДНСК извършили проверка на място на строежа, находящ се покрай АМ Хемус в землището на с.Потоп и по документи в Община Елин Пелин на 09.02.2021 г.. Проверката потвърдила, че извършваните строителни дейности за изграждане на Бензиностанция, тир-паркинг и обслужващи сгради, функционално свързани, към момента на проверката не притежават никакво разрешение за строеж и няма одобрени инвестиционни проекти на територията, включително и обекта площадкова ел.мрежа, който е част от обекта

Бензиностанция, тир-паркинг и обслужващи сгради. Тази площадкова ел.мрежа не би могла да съществува самостоятелно, а е предназначена да обслужва целия строеж за хранването му с електричество и е част от цялото инвестиционно намерение. Обекта площадкова ел.мрежа е част от изграждащия се обект Бензиностанция, Тир-паркинг и обслужващи сгради. Свидетелите твърдят, че към момента на проверката не е имало работници, които да извършват строителни дейности. За констатираното нарушение бил съставен процесния АУАН.

От показанията на свидетеля Б.З.Б. разпитан по искане на жалбоподателя се установява, че познава строителния обект находящ се на АМ Хемус до Жерково и дружеството, което го изгражда, тъй като познава неговия управител П.А.. Твърди, че обекта го знае от самото започване на изграждането му през 2017 г.. Минава често покрай обекта, тъй като неговата работа е свързана с чести пътувания по маршрута, на който се намира обекта на П.А.. В този смисъл му е известно, че от лятото на 2019 г. дейността по строителството е прекратена и от този момент не се извършват никакви строителни работи, строежа няма никакъв напредък и развитие.

Така установената фактическа обстановка се установява и въз основа на приетите като доказателства по делото: констативен акт на РДНСК; покана от 01.04.2021 г.; констативен протокол от 10.05.2021 г. на РДНСК; Заповед № ТС-137 от 07.03.2019 г. на кмета на Община Елин Пелин; нотариален акт № 153 от 19.09.2017 г.; разрешение на АПИ от 22.05.2020 г.; скица на Общинска служба по земеделие; писмо с изх. № 13126-3454/01.06.2018 г. и Решение № СО-36-ПР/2018 г. на директора на РИОСВ София; Решение № К-4/16.05.2019 г. на Комисия по земеделието; разрешение за строеж № 16/02.03.2020 г. за навес и чертеж „Ситуация“; неодобрен технически проект за пътна връзка към ПИ 57921.12.32 – част „Временна организация и безопасност на движението – заглавна страница; Заповед от 25.06.2020 г. на управителя на „ТЕТИ-90“ ЕООД; съгласувателно писмо от АПИ от 04.08.2020 г.; Разрешение за специално ползване на пътищата чрез временно ползване на части от пътното платно и земи в обхвата на пътя издадено на 04.08.2020 г. от ОПУ София; Заповед № РД-11-745/04.08.2020 г. на член на УС на АПИ; виза за проучване и проектиране на „Подготовка на терен за ТИР паркинг, бензиностанция, обслужващи сгради и БКТП“ в ПИ 57921.14.32 землище на с.Потоп, изд. от главния архитект на Община Елин Пелин на 12.11.2020 г.;

заповед № ДК-02-Сф-1/2021 г. на началника на РДНСК Софийска област.

При така установената фактическа обстановка съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл.59, ал.2 от ЗАНН от активнолегитимирано лице, поради което е процесуално допустима. Издаденото наказателно постановление е незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено, поради следните съображения:

На първо място налице е неспазване на изискването за посочване на правната квалификация, отразяваща релевираното нарушение, което се твърди, че е извършено - чл.42, т.5 респективно чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН. Видно от представеното по делото и атакувано наказателно постановление, както и от процесния акт е, че административно-наказващият орган е отразил в тях противоречива правна квалификация, а именно: в акта за установяване на административно нарушение е посочено, че жалбоподателят виновно е нарушил чл.137, ал.3 от ЗУТ и чл.148, ал.1 от ЗУТ, а в издаденото въз основа на него наказателно постановление като нарушена разпоредба са посочени нормите на чл.137, ал.3 от ЗУТ и чл.148, ал.1 от ЗУТ и е осъществил състава на чл.237, ал.1, т.1, предложение второ от ЗУТ. Според чл.137, ал.3 от ЗУТ: Строежите се изпълняват в съответствие с предвижданията на подробния устройствен план и съгласувани и одобрени инвестиционни проекти при условията и по реда на този закон.“, а според чл.148, ал.1 от ЗУТ: „Строежи могат да се извършват само ако са разрешени съгласно този закон. Нормата на чл.237, ал.1 от ЗУТ предвижда, че: „Началникът на Дирекцията за национален строителен контрол или упълномощено от него длъжностно лице налага имуществена санкция на юридическо лице или едноличен търговец, както следва: т.1. на извършител, възложител или строител на строеж от първа до трета категория включително, незаконен по смисъла на чл.225, ал.2 - в размер от 5000 до 50 000 лева.“.

Очевидно е, че посочените правни норми касаят коренно различни задължения, които законодателят е вменил на субектите,

поради което не може да се изведе категоричен извод какво точно нарушение е приел административно-наказващият орган, че е извършено. Следва да се отбележи, че в АУАН не е посочено, че жалбоподателят е осъществил състава предвиден в нормата на чл.237, ал.1, т.1 от ЗУТ, която е санкционна и определя вида на наказанието, което се носи от нарушителя, като същата е посочена само в наказателното постановление, а недопустимо е в него да се посочват допълнителни норми конкретизиращи състава на извършеното нарушение, непосочени в акта за неговото установяване. Действително в обстоятелствената част на АУАН има изброяване на различни правни норми, но това също не означава точно и ясно индивидуализиране на материалната норма, която се счита, че е нарушена.

Посочването в наказателното постановление на чл.237, ал.1, т.1 от ЗУТ като осъществен състав на нарушение, се явява съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като разпоредба е санкционна, поради което сама по себе си не може да бъде посочена като норма, с която е осъществен състава на определено деяние, съставляващо закононарушение, а може да бъде само основание за налагане и определяне на вида и размера на санкцията, която се предвижда за конкретното нарушение. Констатираният порок съдържащ се в акта за установяване на административното нарушение и в процесното наказателно постановление, сочи, че е налице нарушаване на изискването за ясно и точно посочване на изискуемия реквизит. Ето защо, при издаването на АУАН и Наказателното постановление е допуснато нарушение на изискването на чл.42, т.5 и чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН - не е определена несъмнено и категорично законовата разпоредба, която е нарушена, по начин който изключва възможности за тълкуване. С констатираните нарушения административно наказващият орган е допуснал съществено нарушение на санкционната процедура по индивидуализиране и очертаване на деянието от правна страна, а от тук и несъмненост от обективната му страна. Винаги неточното посочване и описване на значими съставни части на нарушението, каквото е определяне на разпоредбата, която е нарушена е съществено нарушение. Това е така, защото наказателното постановление е акт на правораздаване и очертава фактите и обстоятелствата, формиращи състава и правната квалификация на конкретното нарушение,

което прави невъзможен адекватния контрол по същество и адекватното и пълно упражняване право на защита по същество.

Гореизложените процесуални нарушения са довели до ограничаване правата на жалбоподателя, с оглед липсата на конкретна правна квалификация на деянието и правят невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното наказателно постановление, доколкото районният съд следва да установи съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение и съответно съпоставянето на фактически установеното бездействие на жалбоподателя със съответната правна норма, регламентираща същото като административно нарушение.

Освен изложеното, се констатираха и други нарушения по чл.42, т.3 и т.4 и чл.57, т.5 от ЗУТ касаещи описание на нарушението, датата на която е извършено, обстоятелствата, при които е извършено.

Акта за установяване на административното нарушение е съставен в нарушение на чл.42 ,т.3 от ЗАНН, тъй като липсва посочване на датата на извършване на нарушението. Нито в акта за установяване на административното нарушение, нито в издаденото въз основа на него наказателно постановление има посочена дата, на която административно-наказващият орган счита, че е осъществено конкретното деяние. Посочено е само на коя дата е започнало строителството – в периода след 2017 г. и кога е установено нарушението – датата на съставяне на Констативен акт № 129/09.2021 г. г на РДНСК Софийска област. Липсата на точно и ясно конкретизиране на датата на която административно-наказващият орган е приел, че е осъществено конкретното деяние създава неяснота относно основни задължителни реквизити, които следва да бъдат установени в административно-наказателното производство, тъй като е недопустимо същите да бъдат извлечени чрез тълкуване или подразбиране.

Гореизложеното обуславя извода за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а именно липсата на важни реквизити, като дата на извършване на нарушението, което води до невъзможност за преценка законосъобразността на административния акт с разпоредбите на чл.33 от ЗАНН. Липсата на факти, касаещи съставомерни признаци на нарушението, особено факти, касаещи датата на извършването му съставлява съществено

нарушение на процесуалните правила, които лишават нарушителя от възможност да разбере в извършването на какво нарушение е обвинен и по този начин адекватно да организира защитата си, а от друга страна лишава и съда от възможността да прецени кога е извършено нарушението и правилно ли е бил приложен материалния закон. Датата на извършване на нарушението е съществена характеристика на всяко административно нарушение и е посочена от законодателя като самостоятелен елемент от съдържанието на наказателното постановление. Неясно посочената в наказателното постановление дата на нарушението не подлежи на саниране чрез тълкуване или по реда на члл.53, ал.2 от ЗАНН. Като задължителен реквизит и елемент от императивно регламентираното нормативно съдържание на наказателното постановление датата на нарушението е следвало да бъде обективизирана по надлежния начин, а не да се извежда чрез тълкуване.

Настоящият състав намира, че е налице и друго процесуално нарушение, което също е от категорията на съществените такива, изразяващо се в описание на противоречива фактическа обстановка, доколкото не става ясно за кой точно незаконен строеж е наказано лицето – дали се касае за изграждане на незаконен строеж „Бензиностанция, тир-паркинг и обслужващи сгради“ или само за частта от този обект – „Площадкова ел.мрежа“ административният орган е приел, че е незаконен строеж. Както в Акта за установяване на административното нарушение, така и в издаденото въз основа на него наказателно постановление категорично се сочи, че „Площадкова ел.мрежа“ е част от изграждащия се търговски крайпътен обект „Бензиностанция, тир-паркинг и обслужващи сгради“. Предвид събраните по делото доказателства и категоричните констатации на административно-наказващият орган, че обекта „Площадкова ел.мрежа“ е част от целия строеж „Бензиностанция, тир-паркинг и обслужващи сгради“ и същия е незаконен, буди недоумение, защото административно-наказващият орган след като констатира в един ден, че целият започнат строеж „Бензиностанция, тир-паркинг и обслужващи сгради“ е незаконен и към момента на проверката освен частта „Площадкова ел.мрежа“ е имало изградени и множество други части от строежа, е съставил за всяка отделна негова съставна част – в случая за изградената „Площадкова ел.мрежа“ отделни актове за установяване на административно нарушение. /На съдебния състав е служебно известно, че във връзка с конкретния обект

„Бензиностанция, тир-паркинг и обслужващи сгради“ са образувани общо единадесет дела пред Районен съд Елин Пелин – АНД № 374/2021 г.; № 364/2021 г.; № 365/2021 г.; № 366/2021 г.; № 367/2021 г.; № 368/2021 г.; № 369/2021 г.; № 371/2021 г.; № 372/2021 г.; № 373/2021 г.; № 370/2021 г., като всяко едно от тях има за предмет издаване на наказателно постановление във връзка с изграждането на всяка една съставна част от целия строеж./ Несъмнено в случая се касае за изграждане на един обект „Бензиностанция, тир-паркинг и обслужващи сгради“, а не само на отделна негова част „Площадкова ел.мрежа“, която е незаконен строеж, поради което административно-наказващият орган при реализиране на административно-наказателната отговорност, ако е счел, че строежа е незаконен такъв по смисъла на ЗУТ е следвало да наложи наказание за осъществяването на целия строеж „Бензиностанция, тир-паркинг и обслужващи сгради“, а не за всяка отделна част от него.

Нормата на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН е императивна и нейното спазване е не само абсолютно условие за формална изрядност и законосъобразност на наказателното постановление, но е и гаранция за правото на защита на наказаното лице.

Разпоредбите на закона са категорични - АУАН и наказателното постановление следва да съдържат предвидените в ЗАНН реквизити, което е условие за тяхната законосъобразност, като същите следва да са посочени по начин, небудещ съмнение. Тези реквизити не могат да бъдат извлечани по пътя на формалната или правна логика, тъй като това би имало за последица неопределеност на регламентацията на обществените отношения и в сериозна степен би застрашило правото на защита на привлеченото към отговорност лице. Ето защо наказателното постановление следва да бъде отменено изцяло.

В съответствие с гореизложеното, съдът намира, че обжалваното наказателно постановление следва да бъде отменено на процесуално основание, тъй като е нарушена процедурата по установяване на административното нарушение и налагане на наказание. Поради това, доколкото констатираните нарушения обуславят незаконност на цялото наказателно постановление, не е необходимо да се разглежда спора по същество и да се установява фактическата обстановка по делото.

По разноските:

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя се дължат сторените по делото разноси за заплатена адвокатска защита. Административно-наказващия орган прави възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар, което съдът намира за неоснователно. Съгласно чл.18, т.2 от Наредбата № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл.7, ал.2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. Нормата на чл.7, ал.2, т.2 пък предвижда, че при интерес от 10 000 лева до 100 000 лева се дължи възнаграждение от 830 лева плюс 3 % за горницата над 10 000 лева. В случая жалбоподателят е заплатил адвокатски хонорар от 1000.00 лева, което сочи, че същият съгласно посочените по-горе разпоредби е в минимален размер, поради което не следва да бъде редуциран от съда. По изложените съображения жалбоподателят има право на разноси в размер на 1000.00 лева, платими от административно-наказващият орган

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № СФ-21-ДНСК-72/11.10.2021 г. на началника на Дирекция за национален строителен контрол – гр. София

ОСЪЖДА Дирекция за национален строителен контрол – гр. София да заплати на „ТЕТИ-90” ЕООД, ЕИК със седалище и адрес на управление: гр.София, р-н Кремиковци, кв.Враждебна, ул.5, № 9 представлявано от управителя П.Д.А. сумата от 1000.00 лева /хиляда лева/ сторени по делото разноси.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на глава XII от АПК пред Административен съд – София област в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия при Районен съд – Елин Пелин: _____